



IN MEMORIAM GEORGES VILLAIN

92 (*Villain*)

Op 23 April j.l. verwachtten wij *Georges Villain* te Utrecht, waar hij zou komen spreken voor de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen.

Wij wachtten tevergeefs . . . Want er kwam een telegram met de verpletterende tijding, dat hij met zijn familie den vorigen avond was verongelukt op weg naar Parijs.

Een telefonische mededeeling kwam het verschrikkelijke nieuws bevestigen. Terugkeerende van zijn vacantie uit het Zuiden is hij 's avonds doorgereden om den volgenden morgen den trein naar Holland te kunnen halen. Bij Melun is de auto met volle vaart op een vrachtwagen gereden, beladen met houten palen. Van de zes inzittenden werden vijf op slag gedood.

Met zijn beide zoons, schoondochter en schoonzuster verloor hij het leven. Alleen Mevrouw *Villain* werd bewusteloos uit de wrakhoop gered.

Een schok van ontzetting is door de tandheekkundige wereld gegaan. Allereerst in Parijs, in Frankrijk, waar hij geëerd en bemind was als geen ander. Verslagen, radeloos, waren zijn medewerkers van de *Ecole Dentaire*, zonder uitzondering intieme vrienden. Maar niet minder werden zijn buitenlandsche vrienden getroffen in de vele landen, waar men hem kende, waardeerde en van hem hield . . .

Er was niemand, die niet besepte, dat hier een verlies geleden werd, dat op geen enkele wijze kan worden goedge maakt, dat een plaats voor altoos ledig zal blijven, omdat niemand haar kan bezetten.

Met *Georges Villain* is een man heengegaan, die

door zijn gaven van hoofd en van hart, zoowel nationaal als internationaal een figuur in de tandheelkunde is geweest als vrijwel geen voor hem.

Geboren in 1881, studeerde hij tandheelkunde in Parijs en in Engeland, werd in 1903 chirurgien dentiste de la Faculté de Médecine de Paris en in 1906 Doctor of Dental Surgery van de University of Pennsylvania. Hij wordt dan chef de clinique aan de Ecole Dentaire, docent voor de prothese in 1908, voor de orthodontie in 1909. Onderdirecteur in 1920, directeur in 1926. Een man derhalve met een enorme ervaring als docent, daarbij een uitnemend practicus met een groote particuliere praktijk. Uitermate begaafd met een ongewoon vermogen om snel tot de kern der dingen door te dringen, met veelzijdige belangstelling en een verbazingwekkende werkkraft wordt hij snel een der prominente figuren in de Fransche tandheelkunde. Hij publiceert veel, houdt talrijke voordrachten en altijd is het de moeite waard wat hij te zeggen heeft.

Spreker van groot formaat bekleedt men hem met de belangrijkste functies in het verenigingsleven, waar hij bij voortduring op de bres staat voor de belangen van de wetenschap, van het onderwijs en van de sociale tandheelkunde.

Een droge opsomming van zijn verrichtingen zou talrijke bladzijden vullen.

Als bekwaamste leerling van Charles Godon, de oprichter in 1900 van de Fédération Dentaire Internationale, leidt deze hem binnen in de internationale kring, waar men den begaafden jeugdigen collega al heel spoedig ontdekte en waardeerde.

Van 1914 tot 1926 heeft hij zitting in het Dagelijksch Bestuur van de F.D.I. en is daar de rechterhand van den Secretaris-Generaal Florestan Aguilar.

In 1926 benoemt men hem tot Secretaris-Generaal, in 1931 tot voorzitter en bij zijn aftreden in 1936 bekleedt men hem op 55 jarigen leeftijd met het eere-voorzitterschap!

Vanaf het oogenblik, dat het algemeen secretariaat in zijn handen wordt gelegd, is hij de ziel der Federatie. Geen moeite is hem te veel om den arbeid der F.D.I. zoo vrucht dragend mogelijk te doen zijn en de internationale vriendschappelijke verstandhouding te bevorderen. Zijn perfectie

kennis van het Engelsch maakte hem dit gemakkelijk ten opzichte van de Engelsch sprekenden, maar ook in de Duitsch sprekende landen koesterde men voor zijn persoon gevoelens van hoogachting en vriendschap en zonder twijfel zal ook daar zijn heengaan als een zeer zwaar verlies worden gevoeld.

Voorzitter van het Parijsche internationale Congres in 1931 geeft hij zich groote moeite alle landen recht te laten wedervaren en voor de eerste maal is een dusdanige enorme bijeenkomst waarlijk internationaal georganiseerd.

Onder zijn enthousiaste aanvoering wordt de geweldige hoeveelheid arbeid aan een dergelijk ondernemen verbonden door zijn medewerkers met liefde gedaan en ook voor het in 1936 gehouden Congres te Weenen staat hij de Oostenrijksche collega's bij voortduring met raad en daad ter zijde.

Na zijn heengaan als voorzitter van de F.D.I. vervangt hij op de Bestuursvergaderingen zijn Amerikaanschen opvolger Dr. L o g a n en blijft de centrale figuur, die hij al die jaren geweest is.

De aanstaande jaarvergadering der F.D.I. zou in Juli — op zijn uitnoodiging — in Parijs plaats vinden en weer was hij degene, die deze bijeenkomst voorbereidde en aan wie, in vol vertrouwen, de organisatie werd overgelaten.

Dit alles geschiedde zóó vanzelfsprekend, dat men geneigd was het heel gewoon te gaan vinden. Nationaal en internationaal kwam men bij hem met alle moeilijkheden, zeker, een gewillig oor te zullen vinden en gewoonlijk ook een krachtigen steun.

Men realiseerde zoo doende wellicht weinig — te weinig — hoezeer hij daardoor werd overbelast.

Wel echter is hem vele malen getoond, hoezeer hij de onverdeelde achting, waardeering en vriendschap genoot van landgenoot en buitenlander.

In eigen land was hij bij herhaling voorzitter der verschillende beroepsorganisaties en Congressen, in 1933 voorzitter van de „European Orthodontic Society”, talrijke buitenlandse Vereenigingen eerden hem door het aanbieden van erelidmaatschappen. Hij was doctor honoris causa van de Universiteit van Laval (Canada) van de University of Pennsyl-

vania en van de Loyola University (Chicago). Officier in de Orde van het Legioen van Eer, was hij tevens ridder in de Leopoldsorde van België, Commandeur in de Orde van Isabella la Catolica van Spanje en Commandeur in de Orde van Verdienste van Oostenrijk.

Het bovenstaande moge althans een indruk geven van hetgeen de overledene voor de tandheelkunde geweest is. Alleen zij, die het voorrecht hebben gehad dezen man van nabij te hebben leeren kennen, kunnen beseffen hoe onherstelbaar de slag is, hier door het noodlot toegebracht, hoe groot ook voor hen het persoonlijk verlies van den zeldzaam nobelen mensch, die met hem is heengegaan.

Schrijver dezes, die met *Georges Villain* zeventien jaren lang in het Dagelijksch Bestuur der F.D.I. heeft samen gewerkt en zeer vele malen vertoefd heeft in den gastvrijen huiselijken kring, kan wellicht meer dan menig ander beoordeelen, hoezeer de internationale tandheelkundige wereld armer is geworden door zijn verscheiden.

Nu zijn handdruk, zijn welkom, ons voortaan niet meer zal begroeten, zal meer dan één, een gevoel van moedeloosheid besluisen bij het voortzetten van den internationalen arbeid.

Intusschen: de arbeiders gaan, de arbeid blijft en de herinnering aan het levenswerk van den betreurden doode zal hen doen beseffen, dat volhouden plicht is, nu meer dan ooit behoefte bestaat aan het in stand houden van internationaal saamhoorigheidsgevoel.

Op Dinsdag 26 April vond de begrafenis plaats. De groote ruimte van de Eglise Notre-Dame de Lorette — waar de uitvaartdienst voor de vijf overledenen gehouden werd, was overvuld met belangstellenden.

Een schat van bloemen vertolkte den wensch van zoovelen om nog een laatste bewijs te kunnen geven van hunne groote genegenheid.

Ook op het kerkhof van Montparnasse, waar in het familiegraf de bijzetting plaats vond was de belangstelling enorm. Op verlangen van de familie waren er slechts twee sprekers.

Dr. R o y gaf de gevoelens der Fransche collega's weer, schrijver dezes heeft getracht uiting te geven aan de ontroering en deelneming der buitenlandsche vrienden.

Deelneming, die vooral ook uitgaat naar den broeder, die met den overledene tevens den vriend, den collega en den medewerker verliest en oneindig medelijden met de vrouw en moeder, die als eenige overblijft van een gezin, dat een voorbeeld was van wat harmonisch familieleven aan levensgeluk te geven heeft.

Hier zijn woorden onmachtig en denkt men aan T e n n y-
s o n als hij schrijft:

„I sometimes hold it half a sin
To put in words the grief I feel;
For words, like Nature, half reveal
And half conceal the Soul within”.

CH. F. L. NORD.